

ARXIU MONTSERRAT PUJOL

BON NADAL DE 1997! BON ANY 1998!

GRÀCIES!

Tal com consta en el llibre *Aforismes*, l'any 1977 Montserrat Pujol, en complir 80 anys, donava gràcies. En les paraules que digué quan va rebre la Medalla de Plata de la Vila, tot evocant l'ajuda del seu espòs pel que fa a la tasca literària. I també en les que adreçà a tots els qui s'havien recordat d'ella en la festa del seu aniversari, i de manera especial a Déu «per haver arribat als vuitanta anys en un clima físic i mental acceptable».

¿Quantes gràcies no donaria avui, profundament reconeguda pels diversos actes d'homenatge que s'han fet amb motiu del Centenari del seu naixement, tots tan reeixits? El començàvem justament amb una Eucaristia a la Parròquia, i seguien, organitzats per l'Ajuntament de Molins de Rei i la Comissió Cívica, la Tertúlia, l'Exposició, i la Vetllada a la Joventut Catòlica, amb la presentació d'un nou llibre. I queda encara, per al moment que es pugui realitzar, el propòsit de dedicar-li un carrer o plaça.

Crec que una bona manera de palesar l'agraïment que la nostra autora tindria serà reproduir alguns poemes d'ella —tan amant de l'art, de les persones i de la vila— que corroborin el seu propi aforisme: «L'amistat és agraïda / i arreu on va dona vida».

Correcció

Volem advertir d'una errata del recent llibre *Molinenques, i altres poemes* que podria passar desapercibuda: a la pàgina 88, en comptes de *famós* ha de dir *formós*. Podeu trobar aquest llibre, així com l'anterior *Que no s'ho emporti l'aire*, a les llibreries de Molins de Rei.

Arran del video

Si amb motiu del Centenari torneu a veure el video familiar de la celebració dels noranta anys de Montserrat Pujol, fa impressió que les dues veus del so ja siguin també les de dos absents estimats: el P. Joan Canals i la Gna. Roser Pujol. Que el seu bon record i el seu exemple perdurin entre nosaltres.

N A D A L A

Igual que als tres Reis, doneu-nos l'estrella
que encengui els camins del món del dolor;
obriu-nos els ulls a la meravella...
Feu-nos guaitar el cel per la gran clivella
de l'amor d'un Déu fet petit nadó.

M. P.

SAPIGUEM VIURE

Nostre viure és més joiós
si aixequem els ulls enlaire,
si trobem més agradós
respirar sanitos aire.

Tot rau a saber allunyar
les boires i les tempestes
i saber-nos lliberar
de fatídiques arestes.

Per caminar amb pas segur,
no mirant mai endarrera,
ens cal un viure ben nu
de brossa i de polseguera.

No oblidar el nostre destí
fent arreu la vida blana;
sense un pensament mesquí
que dugui dol i desgana.

Veure Déu sovint, sovint,
i contar-li les flaqueses
que ens torben el bell instint
d'anar amb les ales esteses.

És que remuntant el vol
s'eixamplen tant les fronteres...
deixant-nos el gran consol
de veure bé les dreteres.

I sentim els ulls fidels
per contemplar coses belles,
que brillen com uns estels;
omplint-nos de meravelles.

Sapiguem copsar amb delit
del cel llum i melodies,
tant de dia com de nit,
entre neguits i alegries.

I si Déu, algun moment,
deixa l'ànima deserta,
és per fer el cor més conscient;
perquè estigui sempre alerta.

Fem via entre l'aire fi,
sense trons ni tramuntana;
escampant algun llami
per fer la vida més blana.

Tot això és desig del cor,
desig i flaire de vida...
D'una vida que no mor
per treure eterna florida.

Portem al pla de la mà
sempre la bella encaixada.
Per donar al pobre i germà
una fervent arribada!

MEDITACIÓ

La vida és tota una ombra de misteri
blanc d'alegria i amb dolors brodat
i és flama que endolceix el captiveri
passar-la entre els coixins de l'amistat.

La vida si no es viu en companyia
asseca el paladar, deixa neulit;
la vida, sense una altra, és la follia
que arramba tot el bo de l'esperit.

Un sant anacoreta en la pregària
té ben a prop ocells xerrotejant.
L'home no viu ben sol, ni entre l'alçària...
Déu creà amics en néixer i expirant.

L'home isolat (ja ho marca l'Escriptura)
té un viure trist, un viure ple de fel;
l'home mortal la vida li és dura
si entre la mà no fa volar un estel.

El complement del viure és l'altre viure,
és la fusió del món amb altres mons...
L'home és feliç captant un plor, un somriure...
Guardant-ho tot, de dintre el cor al fons.

